

Днесъ повечето хора говорятъ за своята изгубена любовъ, за разочарованията въ любовта си. Това е любовта на изгасналитъ свѣщи. Оставете тази любовъ настрана и говорете за любовта на запаленитъ свѣщи. Дето гори свѣщъ, дето има свѣтлина, тамъ никога не се вършатъ престѣпления. За любовта човѣкъ трѣбва да има свещено разбиране. Обаче, безъ да знае, какво нѣщо е любовта, безъ да я опиталъ, човѣкъ се произнася за нея. Любовта съ думи не се изказва. Който може да стане свѣщъ и да образува пламъкъ, той има любовъ въ себе си. Това значи, че Богъ действува въ него като свѣтлина. За да се прояви Божията Любовъ, нужни сж два полюса: единиятъ полюсъ ще бжде свѣщъ, а другиятъ — пламъкъ.

Следователно, като ученици, вие трѣбва да се отнасяте съ свещенъ трепетъ къмъ любовта. За да дойдете до това свещено отнасяне къмъ любовта, вие трѣбва да пречистите мисълта си отъ всички криви разбирания. Благодарение на вашитъ криви разбирания, любовта ту се явява, ту изчезва. Докато гледа чисто и светло на любовта, човѣкъ се ползува отъ нея. Въ който моментъ допусне нѣщо нечисто въ мисълта си, любовта го напуща. Дето е любовта, тамъ всичко цъвти и вързва. Който люби, както Богъ люби, той е въ състояние да възкреси умрѣлия. Той е въ състояние да изправи всичкитъ си погрѣшки. Който изправя погрѣшкитъ си, той има любовъ. Нѣ-